

שירו של מאיר בוסק לכבודו של אוסקר שינדלר

חברי היטיבו עשות בספרם במקצת על מעשיו של שינדלר. אשר לי – הרי התרגשותי מצאה ביטוי בשיר אשר כתבתי לכבוד בואו.

אני מקווה מר שינדלר, כי יימצא מישהו אשר ייתרגם לך את השיר מעברית וממנו תבין מה הרגשתי כלפיך.

משפט ירושלים

לאוסקר שינדלר – הפנס במחשכים

של עולם מתעטף בשתיקה?	לא איש אחד ולא עם
ההרהר?	מערטל פה עמד
עם תחנות על שעריו התדפקו	האדם.
לקול כי ישמיע,	*
עמד אב קדוש לחלון,	גלי נהר ויסלה נשאו כבר
תקוע מבט למזרח,	אפר אבי ז"ל מאושוץ,
ואחר – הוא נפל על פניו	בכתות טרבלינקה ובלז'יץ
וכבש חיוכו כשתור-צלב.	פזרו עצמות יקירי,
*	כל דרכי אירופה הוליכוננו,
מצהיבים דפי העיתון,	כל מסילות הברזל – לשם.
צפופות אותיות בשחור	סגרו עלינו הקרונות -
כאלפי יהודים שרוכזו	כלובי צפרים לשחיטה.
במגרש תחנת הרכבת.	ברקיעים אפרי העשן.
מסגרות שחורות כחורי	(שתקו נמוכים על ראשינו)
עיניים נקורות מול חלל,	יש נשמע טרטור מטוסים,
עמודים ראשונים – כתרות	מול שחקים נעצרה הנשימה.
וידיעות טלגרף ממרחק,	בבתי החרשת סמוכים
"ילדי היהודים שבלז'	התמוטטו ארובות תנורים - - -
נשלחו למזרח, לאי-שם"	אם מזבחותינו בוערים,
"יהודי בולגריה קוראים:	אליהם עקודים הובאנו,
הצילו, כל עוד יש אפשרות!"	לא ראה שום מטוס-מרומים.
"חמשה ושבעים אחוזים	מיער להבות ועשן
מיהודי אירופה כבר אינם..."	יש יונים בודדות נמלטו,
וקרנות, רכבות, רכבות,	בפתח שבקן שברוח

חכו הרובים הדרוכים.
*
זאבים שוטטו בדרכים
תכלילי עיניים נוטפי ריר -
ברחוב עיר רחרחו הכלבים
ונשאו גויים, לקראתם,
ביערות נועצו אריות
ועל ענף-עץ-דעת סבוך
התפתל הנחש הקדמון
"מגרונו כאן עצם תוצא,
וטוב – עושה זאת האויב!"
ואחד, גלוי-לב, פתח פיו סנטור
מה אעשה עם מליון יהודים?"
*
כי היה בתבל מקום
לשלשת אלפי מיליונים - - -
לבני אברהם ומשה
ישעיה, הלוי, הרמב"ם,
לא היתה תחת שמש פנה
עלי אבן שים ראש שותת דם,
*
וברומא, בלפני ולפנים,
הסתגר האב הקדוש - - -
בדממה צערו שיירות
לפני חלונות היכליו
אל לוע פעור ושחור.
ההרהר שעה זו על עץ צלב,
על אלף שנות עדור ורקב

נחשי הקרונות ללא סוף,
בדממת הלילות הכחלים,
ובתכול זהב זהר עולם - - -
עמודים ראשונים בעיתון
צהוב דפים ושחור אותיות –
עמודים אחרונים – מודעות...

כבלי מלא בושה וכלימה,
אנא אשא את פני? - - -
*
לאשר מנה את סופו
קראנו – מטרף,
ונחלם – אלהים אתם,
ונשים – כולכם בני-עליון
עתה –
איכה את שפתי אפתח? - - -
אך זכר יחידים – אלמונים
בעירות, בכפרים, אי-שם
זכר פנסים ואורם
המיתם בלילות של שכול,
שיצאו משלוח בתיים
על קרשים, על צנוח, דוגיות,
אלי ים מסוער, פעור לוע,
לאסף טבועי אניות –
פנסים לוחמי נוהמים
שאולי בכל זאת, בכל זאת....

מקור: ארכיון יד ושם 317 – O.6